

Varen op 448 m hoogte,
mei 2007

Er klopt iets niet meer. Mijn barometer is stuk. Ik leg hem aan de kant en besluit hem thuis wel te maken. Ik heb geen goed gereedschap daarvoor op dit moment. Dertig meter onder me ligt het water. 16 km lang, 3,5 km breed. Ik heb zin om te varen op het water waar ik vroeger als kind gespeeld heb. Kraak helder water en amper golven. Goed van temperatuur. Het waait licht en ik besluit naar de plaats te varen waarna dit water genoemd is. De zwanen die

dit water vroeger ook al kende, komen me tegemoet. Een strandje is de plek waar we onze boten gereed maken, la plage. Ik haal mijn vroeger herinneren weer terug. Mijn eerste ontluikende liefde. Het eerste meisje die ik hier ontmoet heb. De boten schuiven te water door het grindachtige zand. En gelijk kan ik weer uit mijn boot komen en de oefeningen van instappen op deze hoogte over doen. De skegkast zit vol grind en de skeg zit muurvast. Het polyester kraakt gevaarlijk hard als ik de skeg los trek. Als dat maar geen lekke boot betekent. Het water is strak glad en we peddelen samen langs de rotsen richting Annecy met uitzicht op goed besneeuwde bergtoppen. We omzeilen de vissers en komen na een uurtje varen aan in deze fraaie stad. We doen als of we de bordjes “niet invaren” niet zien en varen het park in tussen de prachtige oude houten sierboten door. Gaan terug en laveren de haven in van de grote rondvaart boten. Onze blik totaal gericht op de oude bruggen en de vele mensen

die ons op de foto zetten. Hier komen weinig kajaks. Op het moment dat ik bestudeer hoe we onder de volgende brug door moeten varen ontdek ik 1 meter voor mijn boot een waterval waarover het water zich naar beneden stort. Niet te zien vanaf een afstand. Ik kom in 2 slagen tot stilstand. Bij de 3^e slag sla ik achteruit, licht tegen de stroom in. Vandaar dat zo velen keken. In het vervolg toch maar een waterkaart er bij en de bordjes verboden invaren maar opvolgen. Ik zit voor het eerst in mijn boot te trillen. Terug naar het meer waar we even bekomen van de schrik.

De tocht wordt vervolgd naar de overkant van het water, waar enorme huizen staan met rianten tuinen op de meest luxe wijzen gebouwd op nog grotere kavels. Een pauze plek op een klein strandje om brood te eten onder een bakkende zon. Dan terug naar de andere zijde van het meer om weer op onze “la plage” af te meren en vragen te beantwoorden van diverse zonnende Franse mensen die het ook wel mooi vinden om naar te kijken. We lopen naar boven en gaan terug naar de tent op de camping in Sévrier.

's Avonds zegt Maria dat de kapotte barometer waarschijnlijk wordt veroorzaakt door de hoogte. En het klopt. Stom, dat ik daar zelf niet op gekomen ben.

Ton Affourtit